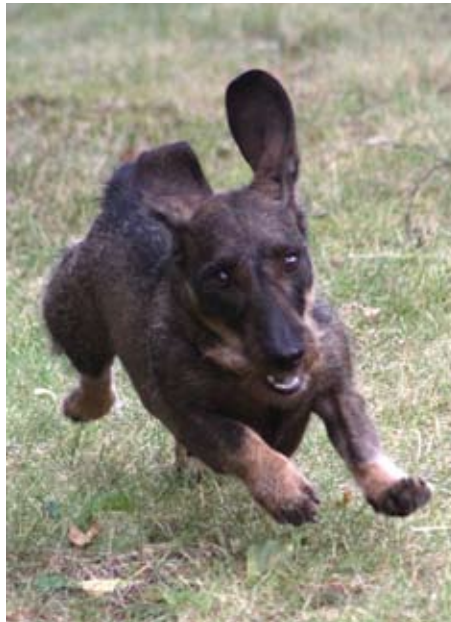

Frejdiga Freja – med fart och fläkt

Freja, eller SEVCh Mikkels Märian som det står i stamtavlan, föddes den 15 mars 2002 på Mikkels kennel i Odensala. I samma veva miste jag Arja, och när Jessie inte fick någon tikvalp i den kullen hon födde några veckor senare bestämde jag mig för att köpa en valp. Viveca Nilsson på Mikkels kennel hade fyra kullar den våren, och jag tyckte att en valp efter den tyska importtiken VDHCh Xandra vom schwarzen Moor och SEUgCh Mikkels Magnus kändes mest spännande. Och Freja, som jag kom att kalla henne, blev därmed en ny stamtik i min kennel. Den 19 juli 2012 fick hon sluta sina dagar sedan hon under lek plötsligt drabbats av ett diskbråck, som snabbt förlamade henne. Här kommer en liten bildkavalkad över hennes liv.

Första mötet. Freja är fem veckor och sitter i Vivecas knä.

Andra titten på Freja, som nu hunnit bli sju veckor gammal.

**I hundgården lekte valparna i ett rör, och efter det blev Freja för evigt fixerad vid rör under vägar-
na, och skulle alltid in i dem.**

När Freja var tre månader, och Jessies valpar levererats, kunde jag äntligen hämta hem henne. Här i hundgården bekvämt vilande på mamma Xandras rygg.

Nu fick Freja en ny familj. Jessie talade direkt om vem som bestämde, men sen blev de bästa kompisar. Och Sixten var ju bara snäll.

Första försöket till uppställningsbild. Freja är tre månader och har ställts upp på det vanliga campingbordet i Kampementsbacken.

Blicken stint in i kameran. Med åren skulle hon komma att avsky att bli fotograferad på det här viset och vände bort huvudet.

Nu är Freja fyra månader, uppställd på samma ställe. Hon står så fint, men visar redan här det som skulle bli hennes akilleshäla på utställning, att hon skjuter upp ryggen.

Fem månader gamla Freja, behagfullt utsträckt i gräset med ett grässtrå i munnen.

Jessie blir bästa kompisen de första åren och de leker mycket medan Sixten mest betraktar Freja och hennes skällande med överseende.

Freja får nådigt ligga i Jessies favoritkoja under skrivbordet.

Tävlingshunden Freja

På sin första utställning blev Freja BIR-valp 4–6 mån, och senare blev hon BIR-valp 6–9 mån och BIS-3. Debuten i juniorklass skedde i Näs-hulta vid 11 månaders ålder, och hon intog ringen med glada skall och svansen i vädret. I sin iver vält hon domaren Karl-Erik Johansson över ända, vilket fick honom att utbrista "överdrivet glad hund".

Spårintresset var stort, men jaktintresset ännu större. På spårproven skallade hon gärna, och en gång blev det rena drevprovet. Men spårchampion blev hon vid 18 månader. Sen lade vi spårlinan på hyllan, för att ta fram den till Härjarö när hon var 9½ år. Och då blev hon provets näst bästa hund och fick inteckning i Arjas Minne som bästa veteran.

Någon utställningsstjärna blev Freja aldrig. Först var hon för glad och yvig, och sen tappade hon lusten för utställning totalt och ville inte alls visa upp sig. Men ett cert lyckades hon i alla fall erövra, vid 17 månaders ålder.

Grytträning var något av det roligaste Freja visste. Hon var helt tokig när vi närmade oss Mariebergsgrytet, där den här bilden är tagen.

På Ulriksdalsutställningen 2005 hade Freja avelsgrupp med avkomor från sin första kull, U-kullen, och där fick hon hp och bästa avelsgrupp. Freja själv till höger med sin uppfödare, Viveca Nilsson.

Freja klarade godkänt grytkaraktärsprov och även godkänt gryt-apporteringsprov.

Freja och hennes kompisar

Den första konstellationen runt Freja bestod av Jessie och Sixten. Här en bild från 2003 på väg till Alfta.

Sedan kom Vittra in i bilden, och nu var de fyra. Här syns från vänster Vittra, Freja, Jessie och Sixten utanför dagiset på Näset hösten 2006.

Sixten dog 2008, och Jessie två år senare. En tid därefter kom Delka in i gänget, och så var de tre igen. Bilden från hösten 2011.

Vittra blev hennes allra bästa kompis. Här dragkamp i köket.

De två var oskiljaktiga, skulle alltid ligga tillsammans. Som exempelvis i fåtöljen i arbetsrummet...

...eller i hundsängen. Vittra var den som styrde och ställde, men Freja fann sig snällt i alla nycker.

Freja var lite av rasist och föredrog helst andra taxar. Men några kompisar av annan ras hade hon, som de vita herdehundarna vi brukar möta på morgnarna.

Mamma Freja

Freja gillade att ha valpar och att vara mamma, men hon avskydde det som föregick det. Hon var inte så lite ilsken på hanarna, som skulle para henne. Här får Carmodey Land Rover ett taxbläng.

Det är ett under att hon fick fem kullar med tanke på att hon gärna bet hanarna. Det var liksom så att hon ville en sak med baken och en med huvudet. Surt blänger hon på Hammarskallets Egon.

Duktig mamma till sju valpar i första kullen, U-kullen, efter multi-champion Revestrecken's Frikk. Totalt fick Freja 27 valpar.

Öm moder till singelvalpen Älla-Bella efter Hussebuss Fantom.

Stilige sonen Xantos från andra kullen, efter min egen uppfödning Milton, blev trippelchampion (utställning, drev och spår).

2012 tilldelades Freja Svenska Taxklubbens bruksavelspris i guld för sina avkommor, och hon hade sedan tidigare även fått Kennelklubbens bruksavelspris.

Lekfulla Freja

En lekfullare hund än Freja får man leta efter, i synnerhet när det gäller att leka med valpar. Ganska tuffa lekar med mycket tänder. Här är det sonen Boris på besök i trädgården, tre månader gammal.

Dottern Älla-Bella kom åkande från Umeå när hon var 1½ år, och mamma Freja busade till.

Det var inte bara sina egna valpar hon lekte med. Här med Vittras dotter Essie, Frejas barnbarn. Bilden tagen i juni 2012.

I kamp med Deika om den nya träleksaken med gömt godis.

Freja älskade leksaker som kunde pipa. Hon bet inte sönder dem, men det var ett himla pipande.

Lek med Jessie i sängen en morgon. Sixten, som ligger bakom Freja, låter sig inte störas.

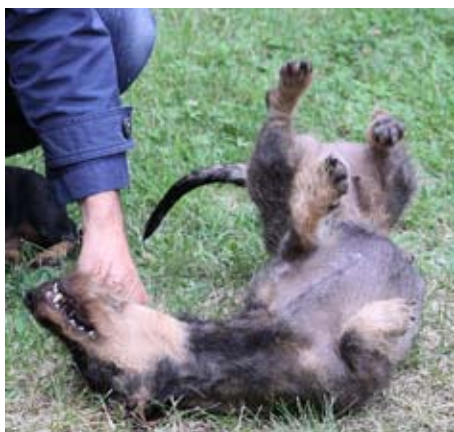
Skälliga, glada, keliga och sociala Freja

Man kan inte beskylla Freja för att ha varit tystlåten av sig. Nej, det lät mycket om henne. När vi gick ut sista kvällsrundan var hon bara tvungen att ge skäll, som för att meddela omgivningen att nu kommer vi. För att inte tala om när hon skulle ut ur bilen på skogsutflykt.

Någon går förbi utanför stängslet i trädgården. Bäst man skäller lite! Fast skällandet var inte aggressivt, mest bara ivrigt.

Så fort hon fick chansen slängde hon sig på rygg för att bli klappad på magen.

Freja var egentligen lite osäker inför barn, men grannpojken John kunde hon inte motstå.

Folk som satte sig i soffan fick finna sig i att överfallas med blöta pussar, som Madde här.

Freja älskade att åka bil. Det spelade egentligen ingen roll vart vi skulle, allt var lika roligt. Här är vi ute på svamputflykt, Freja, Jessie, Sixten och jag.

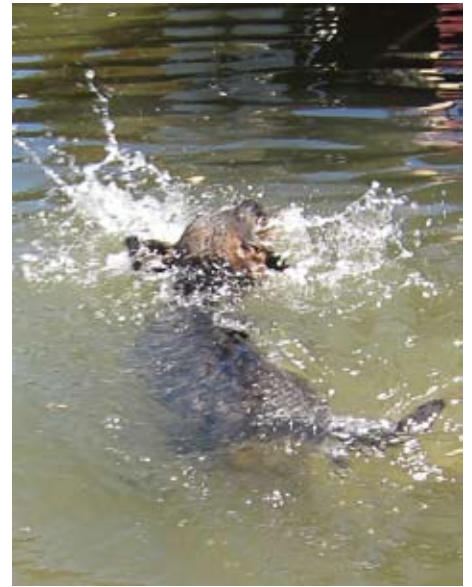

Att åka i väg och bada var förstås också roligt. Här sitter Sixten, Jessie och Freja på "vår" badbrygga vid Sättsjö i Trolldalen. Freja kollar in båtarna.

Badbruden Freja

Alla mina hundar gillar att bada, och Freja var inget undantag. Här försöker hon och Vittra komma åt ett näckrosblad i Kottlasjön.

Plurr i vattnet vid Hunduddens marina. När vi närmade oss vattnet brukade Freja skrika av iver.

En vecka före det ödesdigra diskbråcket var vi och badade vid hundbadet i Steninge. Freja jagade kromfohländern Basse och hans apport och hade vansinnigt roligt. Upp och ned ur vattnet hela tiden.

Om man skäller lite så...

Attans, att det ska vara så svårt att simma i kapp honom och komma åt att sno apporten!

Jack russellblandningen Alex norpar åt sig apporten, till Frejas förargelse. Men kul har hon!

Vild och lite tokig, skällig, krävande med sin kелighet – ibland kunde Freja reta mig till vansinne. Tänk, att jag skulle sakna henne så mycket när hon var borta!